

Intusschen 't woud, één stond uit de eeuwge normen
puur losgemaakt door mijn gewieken waan,
herneemt voor de' avond weer zijn oude vormen;
't verheerlijkt beeld wordt 't oude beeld, stilaan.
De avond komt hoog over de boomen staan
en mild over mijn hart waar alle stormen
en de oeroude onrust liggen zijn gegaan.

O levend woud, dra heel in droom verloren,
bewaar voor lang mij 't onbetreên gebied
waar wijlde straks mijn geest, en was herboren —
van allen vorm die ijl in nacht vervliet
beluister 'k vroom het thans getemperd lied,
o laat mij lang dien zang der dingen hooren....
En 'k ga, gestild. Nabij me, uit duistrend riet,

landlijk en heilig, 't arm gekwaak der puiden.
Ik ga terug, 't hart kalm en dankensvol,
in 't haar de scherpe geur der waterkruiden.
Aan de eigen wel drenkte mijn ziel zich vol
en graag betaal 'k aan 't leven thans mijn tol:
eenvoudig als in 't woud de woudgeluiden,
in 't eeuwig spel, speel ik mijn eeuwge rol.
